

Sense

La sal

No jugo. No et crec. No sóc tan forta.
No puc triar altres camins més fàcils
ni tan sols aquests dies en què sóc
com una estàtua de sal quan plou.

La bellesa m'arriba fragmentada
mentre canvio de lloc els miralls
i els segueixo, com sempre, buscant
l'olor de mans de la pell de les pedres.

Deixo que els hàbits m'endrecin el temps
i que la força aturada del gest
marqui l'espera d'espais més càlids
on poder reposar vora la molsa.

Amanyago estàtues fins l'alba
xarxes d'olor m'ensenyen el desig
cisellat per records de somnis foscos.
Dormo. Deixo que tot em faci mal.

Abastaments

Vaig al mercat entre el desgast dels passos
i el desmai dels colors degradant-se.

Passejo d'esma copsant les olors
entre la llum filtrada pels tendals.

Dins del col·lapse dels sentits recordo
desganes i sopars, fogons i ànsies.

Navego, a mig camí del desig
sense trobar el nom de les paraules.

A contracor, torno, sense saber
per qui haig de parar, ara, la taula.

Retrobament

En els seus ulls hi neden les paraules
en un gerro hi esclata un ram de flors.

Tot és tan verd que la llum no fa mal
a fora mil ocells dibuixen l'aire.

Un univers de cervols mira el cel
i un món de gotes es desfà dins l'aigua.

I ell li diu: sempre he pensat en tu
tots aquests anys t'he dut dins la mirada.

Estiu

Sembla que tot hagi perdut sentit:
Els mites campen pels pensaments buits
sense trobar un neguit on arrapar-se...

Sembla que tot s'esmunyi entre els colors
tan estridents que atordeixen els ulls
tan irrealment que fan fugir els somnis...

Sembla que el temps no s'esgotarà mai
i que mai tornarà a haver-hi un cel gris
ni basses tristes, ni pedres suades...

Eva Naranjo Estañol

Tot es llangueix sota el pes de la tarda
i la desgana del gest esdevé
un laberint d'absències perdudes.

Rere el silenci immòbil del que espera
tot és tan nítid com el temps que fuig
tot és tan clar com les ombres sense aire.

La calma

Un aire tebi s'endú del cansament
un plugim fàcil s'emporta el neguit
i dins la nit, els llums bruts del carrer
semblen lluir per primera vegada.

Com si el mar fes una pausa sobtada
s'encén la sang i puc fer una parada,
conciliar-me i no sentir la pèrdua
dels temps passats i els miratges dubtosos.

Només la calma. Tan sols una nit
sense desig, ni buit, ni crit, ni ànsia
respirant fons, contenint la rialla,
com qui se sap, per fi, afortunada.

Temps lent

Sona una música que para el temps
i en l'entelada imatge de l'oblit
només hi ha un paradís ple d'ombres.

Dormiré un somni fosc, sense paraules,
on prendrà forma un desig amagat
i lliscaré per l'univers del tacte.

M'entretindré palpant la llum obscura
fins que es desfaci, quan arribi l'alba
respirant flux, per escoltar el silenci.

Tindrè prou temps per escriure una carta.
El paper groc esperarà tancat
fins que la veu faci inútils les lletres.

